

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 3. panta netransponēšana

Komisija apgalvo, ka 2000. gada Noteikumu par teritorijas plānošanu un attīstību 173. sadaļa, kurā plānošanas iestādēm ir prasīts ņemt vērā deklarāciju par ietekmi uz vidi (EIS) un konsultējamo informāciju, attiecas uz direktīvas 8. pantā paredzēto pienākumu ņemt vērā informāciju, kas iegūta atbilstoši direktīvas 5., 6. un 7. pantam. Pēc Komisijas domām 173. sadaļa neattiecas uz plašāku pienākumu direktīvas 3. panta izpratnē nodrošināt, ka ietekmes uz vidi novērtējumā (EIA) tiktu noteikti, raksturoti un novērtēti visi faktori, kas minēti šajā normā.

Attiecībā uz 94., 108. un 111. pantu un 2001. gada Noteikumu par teritorijas plānošanu un attīstību 6. sarakstu Komisija izvirza šādus apsvērumus. 94. pantā, kas lasīts kopā ar 6.2(b) sarakstu, ir noteikta informācija, kura jāietver EIS. Tā ir norāde uz informāciju, kas attīstītājam ir jāsniedz atbilstoši direktīvas 5. pantam; tādēļ tā ir jānošķir no EIA, kas ir vispārējs novērtējuma process. Ar 108. un 111. pantu plānošanas iestādēm ir prasīts apsvērt EIS atbilstību. Komisija uzskata, ka šie nosacījumi attiecas uz direktīvas 5. pantu, bet tie neaizstāj direktīvas 3. panta transponēšanu. Informācija, kas jāsniedz attīstītājam, ir tikai viena daļa no EIS un nosacījumi attiecībā uz šo informāciju neaizstāj 3. pantā paredzēto pienākumu.

Pienācīgas saskaņošanas starp iestādēm nepieprasīšana

Lai gan Komisijai būtībā nav iebildumu pret daudzpakāpju lēmumu pieņemšanu vai to, ka atbildība par lēmumu pieņemšanu par to pašu projektu ir dalīta starp dažādiem lēmumu pieņēmējiem, tai ir bažas par precīzu veidu, kādā ir noteikti pienākumi dažādiem lēmumu pieņēmējiem. Pēc Komisijas domām Īrijas tiesiskais regulējums neietver pienākumu lēmumu pieņēmējiem veikt savā starpā efektīvu saskaņošanu un tādēļ ir pretējs direktīvas 2., 3. un 4. pantam.

Direktīvas nepiemērošana nojaukšanas darbiem

Komisija uzskata, ka, lai gan citi direktīvā izklāstītie nosacījumi ir izpildīti, ir jāizstrādā nojaukšanas darbu EIS. Īrija ar 2001. gada Noteikumiem par teritorijas plānošanu un attīstību (2. saraksts, I daļa, 50. klase) ir centusies izslēgt gandrīz visus nojaukšanas darbus. Pēc Komisijas domām tas ir kļāvīgs pretrunā ar direktīvu.

(¹) OV L 175, 40. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2008. gada 2. decembra spriedumu lietā T-212/07 Harman International Industries, Inc./Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), 2009. gada 3. februārī iesniegusi Barbara Becker

(Lieta C-51/09)

(2009/C 82/36)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Barbara Becker (pārstāvji — P. Baronikians, A. Hofstetter, Rechtsanwälte)

Pārējie lietas dalībnieki: Harman International Industries, Inc., Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2008. gada 2. decembra lēmumu lietā T-112/07, ar kuru tika atcelts Apelāciju pirmās padomes 2007. gada 7. marta lēmums lietā R 502/2006-1;
- atcelt Pirmās instances tiesas 2008. gada 2. decembra lēmuma 3. punktu;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesāšanās izdevumus, kas radušies visā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, atzīstot, ka pastāvēja preču zīmes "Barbara Becker", par kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja bija iesniegusi reģistrācijas pieteikumu, un atbildētājas preču zīmi "BECKER" līdzība, un ka tādēļ Apelācijas padome ir nepareizi piemērojusi Regulas par Kopienas preču zīmi 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, secinot, ka pastāvēja sajaukšanas iespēja.